

Co děláte, dělejte s nadšením a pro druhé!

V roce 2005 byla Maruška Stejskalová (Šindelková) u toho, když se parta nadšených lidí pustila do vydávání časopisu pro náctileté věřící holky, a od začátku je s ním neodmyslitelně spjatá. Za tu dobu jí prošly rukama stovky článků, které četly tisíce čtenářek. Teď se Maruška s IN! loučí, a tak jsme si s ní musely popovídat o tom, co všechno tu v redakci zažila a co si odnáší.

* Maruško, byla jsi první šéfredaktorkou IN!. Pamatuješ, jak to tenkrát vypadalo, když jste začínaly?

Když jsem přišla pracovat do redakce IN!, bylo vše teprve v rozjezdu. Dotahovaly jsem s Anežkou Bartoníkovou-Kašubovou už předchystané nulté číslo. A už tehdy jsme si tak nějak ujasňovaly, co chceme v časopise zachovat a co vytepiť. Jezdily jsme tenkrát několikrát do měsíce do Prahy, do Pardubic a občas i do Jablonce nad Nisou, kde jsme řešily články, fotky, ale také strategii, propagaci, distribuci – prostě všechno. Takže s trochou nadsázky jsem měla pojezdnu redakci – tedy kupé ve vlaku ☺. Naše redakce nakonec sídlila na tafe ve farnosti Olomouc-Hodolany. V redakci tehdy byl nejen počítač a obří stůl pro porady, ale také malý fotoateliér, protože jsme si tehdy fotily i vlastní fotky.

* Když IN! začínal, napadlo tě někdy, že tu bude i po 20 letech a opět s tebou v čele?

Myslím, že jsem takhle dopředu vůbec nepřemýšlela. Moje ambice byla dělat co nejlepší časopis pro holky. A dělat ho dobře tady a teď. To, že to bude tak dlouho, jsem opravdu netušila. Je pravdou, že když jsem odcházela na mateřskou dovolenou,

doufala jsem, že se do redakce vrátím. Bylo to něco, co mě bavilo a nacházela jsem v tom velký smysl. A protože moje nástupkyně šéfredaktorka Liduška se vdávala ve stejném roce, kdy mi mateřská končila, mohla jsem se připojit do týmu znovu.

Tvořit IN! je občas nečekané a zajímavé dobrodružství.

* Co bys vzkázala Marušce před 20 lety, která stála na začátku a možná si nevěděla tak úplně rady?

Tehdy to byla opravdu novinka a jiný dívčí časopis s křesťanskými tématy neexistoval. Hodně jsem se zaobírala a trápila reakcemi na časopis a naše vystoupení, když jsme chodily do rádií, televize a poskytovaly rozhovory. Reakce nebyly vždy pozitivní ani povzbuzivé. Nikdo nevěřil, že dívky budou IN! číst. A já jsem ráda, že se to nevyplnilo, a že nás holky čtete!

Takže bych sama sobě vzkázala: Maruško – a tady si holky doplňte své jméno, protože to je vzkaz i pro vás ☺ – neber si to osobně. To, co děláš, dělej, jak nejlépe umíš, dělej to ráda a pro druhé a Bůh tě na tvé cestě nikdy neopustí. Neboj se, vždy bude s tebou. Posílá ti svého anděla, aby tě na tvé cestě chránil.

* Máš svůj oblíbený citát?

Měním je ☺. Právě teď mám na stole citát: Kdo neví kam kráčí, je jedno, kterou cestou se dá. A teď bych k tomu dodala: A pokud kráčíš s andělem Božím, nemáš se ani čeho bát.

* Kdy jsi měla největší pocit,

že tvoje práce v IN! stojí za to a má opravdu smysl?

Já jsem nikdy nepochybovala o tom, že IN! má smysl. Každý rok bylo něco, co mě potěšilo, překvapilo nebo inspirovalo. Kdy jsem si řekla, že tohle opravdu stálo za to.

Setkání čtenářek. Vždycky jsem se těšila, až uvidíme holky, pro které píšeme. Vždycky se sešla skvělá parta a já odjížděla s novou inspirací.

Focení fotorománů. Jezdit do famostí, poznávat spolky a scholy, kněze i maminčky v různých koutech různých diecézí bylo prostě úžasné. A věřím, že čtenářky si to při čtení užívaly také.

Výzvy a vzkazy. Taky mě vždycky potěšilo, když se holky zapojovaly do našich výzev, posílaly fotky, vyplňovaly ankety. Mega překvapení bylo, když IN! slaví osmnácté narozeniny a čtenářky nám do redakce posílaly přání a dopisy. Holky, máme je pořád schované!

Rozhovory s osobnostmi. Jedna z nejnáročnějších věcí byla domluvit si schůzku s někým slavným. Takže pokud se to povedlo, byla to malá euforie.

* Prozradíš nám nějaké zákulisní vtipky?

Myslíš s těmi osobnostmi? Na to byla expert naše bývalá kolegyně Helena, ale já mám také pár nezapomenutelných zážitků.

Ještě v dávné historii, kdy svět nebyl jedna velká sociální síť, jsem měla rozhovor s Patricií Pagáčovou (Solafíkovou) v Praze v kavárně v domě Máj (tehdy ještě bez obřích motýlů). Já seděla v příměří a ona ve třetím patře, a nějak jsme se nemohly jedna druhé dočkat ☺.

